

Tiszatájon

Térdigérő pipacstóban állok,
onnan nézem e kedves világot,
mely a füzes partok szelíd karján
jolyót ringat át a rónaságon,
soha megunt, drága Tiszatájon...

Itt fakadtam csókból... Itt is élek,
s ha elhívnek, mindig idetérek.
Olyan vagyok, mint hűséges

hóvvél;
hazájáért akárhol foly' vére,
csak visszatér régi őrhelyére.

Nézem, nézem, szerelmesen nézem
szép hazámból nyert legszebbik
részem,

és hallgatom harcok dobbanását.
A nagy Költő s betyárokká úzótt
hős legények szíve vér a fű közt.

Nem szomorít: lelkesít az emlék.
Viharaink népiünket nevelték,
egyetlen csepp vér sém hullt

háiba!
Győzelemről győzelemre értelt
mának a múlt roppant elégtételt!

Eszem-szívem tárulkozik rája,
az új arcú, épülő szép tájra.
— Záhonytól le Szegedig, a rónán,
két oldalán a csendes Tiszának
sürgés-forgás, meddig ja szem
láthat.

Tiszalöknél emberek és gépek
friss forrását fakasztják a
fénynek,
— s a folyón is eretvágnak kissé,
italt hozó, bő csatornát ásnak
ezeréve szomjas Hortobágytak.

— S hol a csendőr löszert nem
kímélve,
vezényszóra lött az éhes népre:
„Viharsarok” traktorajtól hangos.
A nép földjét szántják, nem
az úrét.

— Nótáskedvűbb, rigabb minden
újév!

Távvezeték acéllábon vágta
Duna felől a szolnoki tájnak.
Szén erejét küldi áram útján
Salgótarján a testvérhez, hozzánk.
— Hányféle táj! De egyetlen
ország!

Szeged alatt Tito, haj, betörne.
De fegyverünk élesre van töltve!
Őrizzük a szövőgyári gépek
barátságos, vidám dübörgését...
Őrizzük a hazánkat, — a békét!

Térdigérő pipacstóban állok,
s büszkén nézem ezt a friss
világot:
esőnk, napunk, szellőnk ez az élet,
jelent nevel, jövőt ringat áldón
itt felénk is, az új Tiszatájon...

ANDRÁS SÁNDOR

Úti képek

1.

Mohón harap a zöldes vízbe
a mindig-falánk vaslapát,
halad a nap mind feljebb tűzve
az égen arany zászlaját,
A parton békés óriások
— zöldruhás hegyek — fekszenek,
egyiknek sziklafoga csillan,
ahogy hangtalan felnevel.

2.

Sűrű erdő borul a hegyre,
e sűrű erdőt nézem én,
nézem, szemem lassan behúnyom,
és színes kép szökken elém:
Délceg, hegyek közt a Cementmű,
mint fehér emlékoszlop áll,
gépzaj dübög a kéklő égre,
s karcsú, kémények füstje száll.